

Det är förenligt med upphandlingslagstiftningen att som ett obligatoriskt krav ange att anbud där priset per enhet för ett större mängdintervall är högre än priset per enhet för ett mindre mängdintervall för samma typ av arbete kommer att förkastas.

I en ramavtalsupphandling angav en kommun arbetena uppdelat i olika mängdintervall. Leverantörerna skulle i anbuderna ange priset per enhet för dessa olika intervall. Som obligatoriskt krav angavs att priset per enhet för ett större intervall inte fick vara högre än priset per enhet för ett mindre intervall för samma typ av arbete. En leverantörs anbud förkastades på grund av att detta krav inte uppfylldes.

Högsta förvaltningsdomstolen konstaterade att en upphandlande myndighet har en relativt stor frihet att närmare bestämma vilka obligatoriska krav som ska gälla för en viss upphandling. Kraven måste dock utformas så att de är förenliga med de grundläggande principerna för offentlig upphandling, bl.a. att leverantörer ska behandlas på ett likvärdigt sätt, och med upphandlingslagstiftningen i övrigt.

I HFD 2018 ref. 50 ansåg domstolen att det inte är förenligt med upphandlingslagstiftningen att tillämpa ett golvpris. Motiveringen var att ett sådant krav hindrar leverantörerna från att konkurrera med priset samt innebär att den upphandlande myndigheten saknar möjlighet att bedöma inkomna anbud i verklig konkurrens med varandra och bedöma om ett anbud med ett lågt pris är seriöst menat. Ett sådant anbud ska i stället utvärderas efter ett sådant kontradiktoriskt förfarande som föreskrivs i bestämmelserna om onormalt låga anbud.

Även i det nu aktuella målet fann Högsta förvaltningsdomstolen att det obligatoriska kravet innebar att leverantörerna inte fick prissätta sina anbud helt fritt. Däremot angav kravet ingen absolut nedre gräns för hur låga priser som fick offereras. Kravet hindrade således inte leverantörerna från att konkurrera med sina priser. Kravet var inte heller konstruerat på ett sådant sätt att det ledde till att onormalt låga anbud automatiskt förkastades. Kravet skilde sig alltså på ett avgörande sätt från det som prövades i HFD 2018 ref. 50 och kunde inte anses komma i konflikt med likabehandlingsprincipen eller bestämmelserna om onormalt låga anbud. Kommunen hade följaktligen gjort rätt när den förkastade leverantörens anbud.